



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||**

**Lensaeus, Johannes**

**Antverpiae, 1590**

Capvt XV. Aduersarium Christiano non esse timendum, sed omnem denotionem ac metum nostrum ad Deum debere conuerti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

& consensione iungatur, magnum afferre adiuuētum, si horrendam cum eo in pænis societatem & saepe cogitarit, & seridò timuerit. Qui enim de seriores Dei, fecerunt diaboli voluntatem, hos necesse est cum ipso simul inextinguibili igne torqueri.

## CAPVT XV.

*Aduersarium Christiano non esse timendum, sed omnem deuotionem ac metum nostrum ad Deum debere conuerti.*

**O**MNIS proinde metus noster atque deuotio, ad eum conuerti solum debet, cuius iudicium nec ille potest effugere, qui se superba dominatione ab hominibus coli & timeri lætatur: vsque adeo sanè, vt etsi aduersus nos castra eius consistant, non debeat tamen formidare cor nostrum. Quia enim (inquit Augustinus) *In Psal. 102.* nemo potest auferre nobis quod dat Deus, nõ timeamus nisi Deum: quicquid aliud fremuerit, quicquid aliud superbierit aduersum nos, non timeat cor nostrum. Idcirco & sanctus Martialis in epistola ad Burdegalenses, Solum, inquit, Deum timentes, eum qui infidelibus dominatur Sathanam, nolite timere: nihil enim gregi Christi poterit nocere, quem fortem videt in fide eius. Illi ergo nihil omnino aduersum nos licet, nisi potestas tribuatur diuinitus. Potestas verò aduersum nos datur ei dupliciter: vel ad pœnam, cum delinquimus; vel ad gloriam, cum probamur. sicut de Iob factum videmus, manifestante Deo, & dicente: Ecce quæcunque habet, in manus tuas do; sed ipsum caue tangas. Et Dominus in Euangelio loquitur tẽpore passionis: Nullam haberes aduersum me potestatem, nisi data tibi esset de super. ac rursus: Hęc est hora vestra ac potestas tenebrarum. Magnus ille quidem & potēs est aduersarius & callidus, sed de quo tamen scriptum sit: Draco iste quem formasti ad illudendum ei. Tum enim *Psalm. 103.* si à sanctis illuditur, cum opem ferente Christo, qui caput

caput

caput eius crucis ligno confregit, omnis illius ad nos euertendos conatus efficitur irritus: ac de ipsius maleuolentia consulitur Ecclesie Dei, ut non modo eius tentationibus non ledatur; verum etiam cautior humiliorque reddita, magis magisque roboretur. Vnde & ille Corinthius, quamuis Satanæ tradendus erat, id eo tamen exitu futurum pollicebatur beatus Apostolus, ut spiritus saluus fieret in die Domini. Cuius occasione loci beatus Ambrosius, Magna, inquit, potestas, magnaque gratia, quæ imperat diabolo ut se ipse destruat. Se enim destruit, cum hominem, quem supplacare studet, tentando, ex infirmo fortiorem efficit: quia dum carnem debilitat, mentem eius corroborat. Aegritudo enim carnis, peccatum repellit: luxuria autem carnis, culpam adolet. Illuditur ergo diabolus, ut ipso mortis suæ vulnere contra se armet, quem debilitandum putauit. Sed & sanctum Iob magis armauit postea quam vulnerauit: qui totum corpus diris perfusum vlcibus, diaboli quidem morsum pertulit, sed venena non sensit. Et ideo bene ei dictum est: Adduces Draconem in hamo, ludes eum sicut auem, ligabis eum sicut passerem, puer imponet super eum manum. Vides quemadmodum à Paulo illudatur, ut in cauernam eius, puer ille propheticus manum mittat, & nihil serpens noceat ei: de latebris eruat eum, de veneno eius faciat spirituale antidotum? ut quod venenum est, medicamentum fiat: venenum ad interitum carnis, medicamentum sit ad salutem spiritus? Hæc diuus Ambrosius. Quamuis igitur aduersarius ille noster, & fortis armatus & potens subinde vocetur, magis id tamen ex nostra imbecillitate, quam illius viribus æstimandum est. Fortis enim est, quia tenet inualidos: & quia homines infirmi facti sunt, sequentes vanitatem, fit ut facile in eos præualeat dux & princeps vanitatis. Quid ergo timendum est Christiano? In aquis sit sanè Draco ille, in mari qua

Lib. 1. de Patientia, c. 13.

Iob 40.

trada-

raducendum nauigium est, pirata grassetur; sic est ta-  
men fictus vt illudatur ei: id est, hîc ad eum locum or-  
dinatus est, in hisque sedibus propterea est deputatus.  
Quòd si magnum aliquid putes esse has sedes, tu qui  
non nosti sedes angelorum, vnde lapsus est; miraris se-  
des mortuorum, ad quas deiectus est? Quæ tibi videtur  
eius gloriatio, damnatio est. Similitudinem accipe bre-  
uiter, quia reuera magnum est hoc nosse & intelligere.  
Domum magnam aliquã puta totam istã administrati-  
onem creaturæ. Ea seruos habet varios, eorumque in  
numero nobiliores quosdã, ac sublimiores in appara-  
tibus melioribus vestium, thesaurorum, horreorũ, ma-  
gnarumque possessionum: alios verò vel mediocribus,  
vel infimis ad lictos ministeriis, ita vt nec ij desint qui  
ad cloacas repurgandas sub eruiant. A summis autem  
vique ad extrema ista & infima ministeria, quis gra-  
dus enumeret? Si quispiam ergo magnus offendat, &  
in pœnam, domini sui, verbi gratia, fiat ostiarius in ex-  
tremo aliquo loco, sic exercens datam sibi potestatem,  
vt volentes intrare vel exire perturbet: illi autem ne-  
sciant eum fuisse aliquando magnum in familia domi-  
ni administratorem; hi magnam illius esse potestatem  
arbitrantur, quia quid perdidit, nesciunt. Et tamen  
ostiarius ille potest aliquid facere nesciente domino  
suo, & turbare aliquem illo non iubente. Iste autem, ad  
cuius damnationẽ commostrandã, magnæ illius ter-  
renæ domus similitudinem adhibuimus, nec ad ipsam  
ianuam positus est, qua intramus ad Deum. Christus  
enim est illa ianua, & per Christũ intramus in regnum  
cælorum. Sed est quædam ianua, qua intratur in hoc  
sæculum. Ianua (inquam) mortalitatis, circa ista infir-  
mæ carnis detrimenta & supplementa. ad hanc ianuam  
quasi quidam ostiarius est, potestatem habens in isto  
mari, quò naues commeant, sed non tantam, vt faciat  
aliquid nesciente vel nolente domino suo. Ne forte  
quisquam

quisquam

quisquam dixerit meticulosius: Esto, perdidit ille quidem magnam potestatem superiorum apparatus: sed ego in his infimis dego, hinc me queat habere in potestate; ideoque opus est ut seruiam illi. Noli falli, nouit te Dominus tuus, & sic te nouit, ut & capillos tuos habeat numeratos. Quid ergo times? tentaturus est ille forrasse carnem tuam? flagellum est Domini tui, non potestas tentatoris tui. vult nocere saluti que promittitur, sed non permittitur: ut autem non permittatur, habet caput Christum.

## CAPVT XVI.

*Spem Christiani pugnantis ex manibus crucifixi pendere debere.*

**I**N hoc igitur capite omnis collocanda spes nobis. Atque ad eius in omni conflictu confugiendum auxilium est: sub huius alis & protectione victoriam sperare licebit, quemadmodum scriptum est: Scapulis tuis obumbrabit tibi, & sub pennis eius sperabis. Scuto circumdabit te veritas eius, non timebis à timore nocturno. A sagitta volante in die, à negotio perambulante in tenebris, ab incurso & dæmonio meridiano. Breuiter demonstrat pericula quæ nos circumuallant, siue et prosperis aduersisque rebus, siue per ignorantiam, & clara etiam illustri que scientia, per cupiditatis æstum ut diffisi nobis, à potentiore quæramus auxilium. Si enim in nobis ipsis spem victoriæ constituerimus, succumbamus necesse est. Quia maledictus (inquit Propheta) qui spem ponit in homine, & firmat carnem brachij sui, & à Domino discedit cor eius. Quo loco notare censeatur carnem brachij sui, qui potentiam fragilem atque inuolidam, hoc est, humanam, sibi sufficere ad vincendum putat, nec adiutorium sperat à Domino. In hac carne qui ædificium iustitiæ, velut in arena,

*Psalms 90.*

*Isaer. 17.*

conatur